

Loạt Bài Cho Tháng Tư "Quốc Hận"

Nhảy Dù

Xin giới thiệu loạt bài đặc biệt của *Mũ Đỏ Phạm Huy Sảnh* viết nhân dịp tháng 4-09. Bài đầu tiên viết về *Đại úy Nguyễn Văn Viên* và Tiểu đoàn 5 Nhảy Dù.

Vị Anh Hùng Kiệt Liệt

“Như nước Đại Việt ta từ trước, dầu mạnh yếu có lúc khác nhau, song hào kiệt đời nào cũng có”. Nguyễn Trãi - Bình Ngô Đại Cáo.

Lời người viết: Công lao những người cầm súng bảo vệ Việt Nam Cộng Hòa (VNCH) trong suốt 25 năm là điều rất đáng tri ân, khâm phục. Nhưng đáng tôn vinh hơn, khi sau 30-4-1975, lúc giặc Cộng đã tràn ngập miền Nam, *tướng Dương Văn Minh đã đầu hàng*, VNCH không còn nữa, tổ chức Quân Lực VNCH ngưng hoạt động, thì tại nhiều nơi trong nước, vẫn có những tổ chức võ trang nổi lên chống lại cộng sản (CS) Bắc Việt. Họ gồm đủ mọi thành phần: Nam, nữ quân nhân, sĩ quan, hạ sĩ quan, binh sĩ, các tổ chức tôn giáo chính trị, các thương dân buôn bán, các sinh viên học sinh, các giáo sư, nhà văn, nhà báo thậm chí đến cả các thương phế binh những người còn đủ khả năng chiến đấu. Những người con yêu tuấn liệt đó của miền Nam Việt Nam, bằng trái tim yêu nước rục rủa và tinh thần bất khuất sắt đá *“thà chết chứ không khuất phục cộng sản.”*. Ôi! Vinh hiển thay! Họ đã đi vào cõi chết để tìm sự sống cho nhiều chục triệu sinh linh và chính nhờ những hy sinh cao đẹp đó, đã tiếp lửa cho ngọn đuốc chính nghĩa tự do được trường tồn.

Chúng tôi xin giới thiệu với bạn đọc một trong những tấm gương sáng chói, vị anh hùng kiệt liệt: **Đại Úy Nguyễn Văn Viên**. Cự Mũ Đỏ Phạm Huy Sảnh 3/2009.

Tôi biết Đại Úy Nguyễn Văn Viên từ năm 1955 khi ông làm Tiểu Đoàn Trưởng (TĐT) Tiểu Đoàn 5 Nhảy Dù (TĐ5ND), ông thường sang thăm Đại Úy Phan Trọng Chinh Tiểu Đoàn Trưởng TĐ3ND và Trung Úy Đỗ Kế Giai, Tiểu Đoàn Phó. Lúc đó tôi là Thiếu Úy, Trung Đội Trưởng của TĐ3ND. Ông Viên người nhỏ con, gầy, sinh trưởng ở miền Nam, ăn nói nhẹ nhàng như con gái, nhìn sắc diện ông không có vẻ “lính nhảy dù”. Nhưng mẫu người đó đã để lại trong ký ức tôi hình ảnh một cấp chỉ huy thật gan dạ. Đi hành quân dù trong thành phố hay dã ngoại, trong lúc đạn địch bắn như mưa rào, ông lúc nào cũng đội mũ đỏ đứng chỉ huy. Khi nhắc đến Đại Úy Nguyễn Văn Viên không thể không nói tới đơn vị mà từ đó, ông trưởng thành trong đời binh nghiệp: TĐ5ND.

Một trong 3 DZ của Tiểu Đoàn 5 Nhảy Dù được thả xuống mặt trận Điện Biên Phủ

Trong quân sử Việt Nam Cộng Hoà có lẽ TĐ5ND là lò luyện thép đã sản xuất các cán bộ chỉ huy xuất sắc, và là đơn vị cấp Tiểu Đoàn tham dự nhiều trận đánh nhất trong quân lực. Về cấp Tướng Lãnh, TĐ5ND đã đào luyện được 7 vị: Nguyễn Chánh Thi, Ngô Quang Trưởng, Nguyễn Khoa Nam, Phạm Văn Phú, Hồ Trung Hậu, Lê Quang Lương, Vũ Văn Giai. Nếu so sánh về thâm niên quân vụ của các

Tiểu Đoàn Nhảy Dù thì TĐ5ND đứng vào hàng thứ ba. Thành lập ngày 1 tháng 9/1953 tại Hà Nội. Tiểu Đoàn thâm niên thứ hai là TĐ3ND thành lập ngày 1 tháng 9/1952 cũng tại Hà Nội. Tiểu Đoàn thâm niên hơn cả là TĐ1ND được thành lập từ 15 tháng 7 năm 1951 tại Sài Gòn. Vào cuối năm 1953, thêm TĐ7ND cũng được thành lập tại Hà Nội ngày 1-11-1953, nhưng sau đó lại giải tán vào khoảng tháng 12 năm 1954 tại Đồng Đế, Nha Trang để lấy quân số bổ sung cho TĐ5ND được tái thành lập sau khi đã thiệt hại 100% tại trận *Điện Biên Phủ*. Tiểu Đoàn son trẻ nhất là TĐ6ND (hậu thân của Tiểu Đoàn 19 Bộ Binh của Thiếu Tá *Đỗ Cao Trí*) thành lập ngày 1 tháng 5 năm 1954.

Nếu làm thống kê về các Tướng Lãnh xuất thân từ các Tiểu Đoàn Nhảy Dù nguyên thủy, chúng ta có thể liệt kê thêm quý vị xuất thân từ TĐ3ND có 4 vị, *Phan Trọng Chinh, Đỗ Kế Giai, Trương Quang Ân và Trần Quốc Lịch* - xuất thân từ TĐ6ND có 2 vị, *Lê Nguyên Vĩ và Chuẩn Tướng Nguyễn Trọng Bảo* (truy thăng), TĐ1ND là đơn vị đào tạo ra 4 vị: *Nguyễn Khánh, Nguyễn Văn Vỹ, Đỗ Cao Trí và Dư Quốc Đống*. Về hàng Tiểu Đoàn Trưởng xuất sắc TĐ5ND đã cung ứng cho quân đội VNCH như: *Nguyễn Văn Viên, Ngô Xuân Soạn, Ngô Quang Trưởng, Nguyễn Khoa Nam, Hồ Trung Hậu, Hồ Tiêu, Lê Quang Lưỡng*. Riêng *Ngô Lê Tĩnh* từng làm Tiểu Đoàn Trưởng TĐ2ND và TĐ11ND. Hai Tiểu Đoàn này đều thành lập sau.

Nói tóm lại TĐ5ND đã lừng lững đứng hàng đầu trong Thiên Anh Hùng Sử của Quân Lực VNCH.

CÁC SĨ QUAN CỦA TIỂU ĐOÀN 5 NHẢY DÙ TRONG NHỮNG NGÀY ĐẦU TIÊN KHI PHÁP TRAO LẠI CHO VIỆT NAM CHỈ HUY

(Hình tư liệu của TĐ5ND chụp tháng 9 năm 1954)

Hàng đứng từ trái qua: *Nguyễn Đức Huy (K10 Đà Lạt), Vũ Văn Giai (K10 Đà Lạt), Nguyễn Mộng Hùng (K4 Thủ Đức), Nguyễn Minh Tiến (K4 Thủ Đức).*

Hàng giữa: *Lê Quang Lưỡng (K4 Thủ Đức), Võ Mạnh Đông (K4 Thủ Đức), Đào Văn Lượng (K4 Thủ Đức), Nguyễn Trường Tự (K10 Đà Lạt), Ngô Quang Trưởng (K4 Thủ Đức), Phạm Hi Mai (K4 Thủ Đức), Vũ Văn Ngồi (K4 Thủ Đức).*

Hàng ngồi dưới cùng: *Phạm Ngọc Linh (K4 Thủ Đức), Nhâm Ngọc Hựu (K4 Thủ Đức), Trung Úy Nguyễn Văn Viên Tiểu Đoàn Trưởng (K6 Đà Lạt), Trần Huy Chương (K4 Thủ Đức), Nguyễn Văn Tư (K4 Thủ Đức).*

16 sĩ quan trong tấm hình lịch sử 55 năm sau; 14 vị đã trở thành người thiên cổ, 2 vị còn lại là Chuẩn Tướng *Vũ Văn Giai* (Santa Ana) và Trung Tá *Nguyễn Mộng Hùng* (San Jose).

Ghi chú: Hình còn thiếu các sĩ quan: *Võ Trọng Hầu* (K4 Thủ Đức) và các sĩ quan của K4 Phụ Cường Quyết tốt nghiệp Võ bị Đà Lạt đăo nhậm TĐ5ND vào đầu tháng 12/1954 gồm có: *Nguyễn Nghiêm Tôn, Trần Văn Huyền, Nguyễn Văn Minh, Nguyễn Văn Nghĩa, Nguyễn Duy Khoa, Ngô Lê Tĩnh, Lê Ngọc Tô, Nguyễn Văn Vỹ, Nguyễn Văn Thụ, Trần Văn Nguyên, và Trần Hữu Bào.*

Trung úy Nguyễn Văn Viên.
Tiểu đoàn trưởng TĐ5ND

Thiếu úy Ngô Quang
Trưởng TĐ5 (1954)

Nguyễn Văn Viên

1951, một thanh niên miền Nam, sau khi tốt nghiệp trung học rồi theo tiếng gọi của núi sông, ông tình nguyện vào quân ngũ (Khoá 6 Võ Bị Đà Lạt) để chống lại bọn cộng phi đang dày xéo quê hương. Nhưng đường hoạn lộ của người thanh niên yêu nước đã gặp đầy gian truân, chông gai. Cùng đơn vị đầu đời là TĐ5ND, ông 2 lần nhảy dù xuống mặt trận *Điện Biên Phủ*. Lần thứ nhất ngày 23 tháng 11 năm 1953 để giúp vị Tư Lệnh Mặt Trận *Đại Tá De Castrie* thiết lập các cứ điểm quân sự trọng yếu. Lần thứ 2 ngày 14 tháng 3 năm 1954, TĐ5ND lại được thả xuống để tiếp cứu *Điện Biên Phủ*. Ngay khi các cánh dù còn lơ lửng trên cao, hỏa lực của quân CS bố trí từ những cao điểm xung quanh căn cứ thì nhau tác xạ. Khi quân bạn vừa đặt chân xuống đất thì ta và địch hỗn chiến khốc liệt. Trung Úy Nguyễn Văn Viên sĩ quan phụ tá đứng hàng thứ 3 trong Tiểu Đoàn) của TĐ5ND bị thương nặng nên được không vận di tản về bệnh viện Đôn Thủy Hà Nội cấp cứu. Toàn bộ TĐ5ND (trong số đó có Trung Úy Đại Đội Trưởng *Phạm Văn Phú*; sau này lên Tướng) được coi là những đơn vị sau cùng đã chiến đấu dũng cảm cho đến khi chiến trường *Điện Biên Phủ* hoàn toàn im tiếng súng.

Tháng 3 năm 1955, từ Đồng Đế Nha Trang, 2 Tiểu Đoàn Nhảy Dù được điều động về Sài Gòn tham dự cuộc hành quân dẹp loạn Bình Xuyên.

1) **TĐ3ND** do Đại Úy Nhiệm Chức Phan Trọng Chinh mới nhận Tiểu Đoàn do Pháp trao lại. Từ chức vụ Đại Đội Trưởng ông trở thành vị Tiểu Đoàn Trưởng Việt Nam đầu tiên.

2) **TĐ5ND** cũng do Pháp chuyển giao lại do Trung Úy Nguyễn Văn Viên, sĩ quan phụ tá của Tiểu Đoàn được đôn lên làm Tiểu Đoàn Trưởng cũng là người Việt Nam đầu tiên.

Khi các lực lượng của chính phủ hồi đó đã đánh đuổi quân phiến loạn Bình Xuyên khỏi Sài Gòn - Chợ Lớn, các sĩ quan sau đây đã được thăng cấp: Thiếu Tá *Đỗ Cao Trí* lên Trung Tá, các Đại Úy *Nguyễn Chánh Thi* và *Vũ Quang Tài* lên Thiếu Tá. Có điều đặc biệt là Trung Úy Nguyễn Văn Viên, Trung Úy *Đỗ Kế Giai* lên Đại Úy thực thụ và Đại Úy nhiệm chức Phan Trọng Chinh cũng được điều chỉnh đều là Đại Úy thực thụ cùng ngày. Sau đó Đại Úy Viên trao **TĐ5ND** cho Thiếu Tá Nguyễn Chánh Thi. Đại Úy Nguyễn Văn Viên về chỉ huy **TĐ6ND** thay Thiếu Tá *Đỗ Cao Trí*. Ông Trí mới được thăng cấp Trung Tá và trở thành Chỉ Huy Trưởng Liên Đoàn Nhảy Dù Việt Nam gồm:

1. **TĐ1ND** Tiểu Đoàn Trưởng: Thiếu Tá *Vũ Quang Tài* (mới thăng cấp)
2. **TĐ3ND** Tiểu Đoàn Trưởng: Đại Úy Phan Trọng Chinh
3. **TĐ5ND** Tiểu Đoàn Trưởng: Thiếu Tá Nguyễn Chánh Thi (mới thăng cấp)
4. **TĐ6ND** Tiểu Đoàn Trưởng: Đại Úy Nguyễn Văn Viên (mới thăng cấp).

Kế tiếp Liên Đoàn Nhảy Dù tiếp tục hành quân truy kích “Tướng” Bảy Viễn và tàn quân tại khu Rừng Sát. Vào thời gian này Thiếu Tá Nguyễn Chánh Thi lên làm Chỉ Huy Phó **LĐND**, ông trao **TĐ5ND** cho Đại Úy Ngô Xuân Soạn làm Tiểu Đoàn Trưởng.

Khi kết thúc cuộc hành quân tiêu trừ tàn quân Bình Xuyên tại Sài Gòn - Chợ Lớn và Rừng Sát Sài Gòn, các đơn vị nhảy dù lại được điều động hành quân tại Núi Bà Đen Tây Ninh dẹp lực lượng Cao Đài ly khai, và *chiến dịch Đình Tiên Hoàng* để bình định Miền Tây.

Có thể nói trong suốt gần 2 năm 1955 và 1956, lực lượng nhảy dù đã là cái xương sống chống đỡ cho nội các của chính phủ *Ngô Đình Diệm* đứng vững

trước cơn bão táp chính trị tạo nên bởi CẢ BẠN - các lực lượng giáo phái và tổ chức chính trị - LÃN THÙ - phe thân Pháp và tàn dư - Nói một cách khác nếu không có những người lính MŨ ĐỎ đã hy sinh xương máu vì lòng yêu nước đối với quốc gia dân tộc thì **NỀN ĐỆ NHẤT CỘNG HOÀ CỦA MIỀN NAM VIỆT NAM** không thể hình thành!

Bởi trước những mua chuộc bằng tiền bạc, bổng lộc, quyền lợi rồi liên hệ tình cảm của người Pháp lúc đó; chỉ cần một cái gật đầu ưng thuận của Trung Tá Đô Cao Trí vị Chỉ Huy Trưởng Lực Lượng Nhảy Dù, hoặc bất cứ một vị Tiểu Đoàn Trưởng mũ đỏ nào đang hành quân, không cần phải chống lại Thủ Tướng Diệm mà chỉ cần án binh bất động không thôi, cũng đủ tạo thời cơ cho Tướng Nguyễn Văn Hinh phe thân Pháp khuấy động tình thế, khiến cho nội các của Chính Phủ Diệm phải sụp đổ, dù cho ông Diệm có được sự hậu thuẫn của Tướng Trình Minh Thế và một số các đơn vị của Giáo Phái Cao Đài.

Tôi còn nhớ ngay sau khi quân bạn đã đánh đuổi các đơn vị Bình Xuyên khỏi Sài Gòn và Chợ Lớn, “Tướng” Bảy Viễn và dư đảng chạy về ẩn náu trong khu Rừng Sát, *Thủ Tướng Ngô Đình Diệm* tổ chức buổi tiếp tân vào buổi trưa (tôi không nhớ rõ ngày) để khoản đãi và tưởng thưởng các cấp chỉ huy của đơn vị nhảy dù tham chiến, *Thủ Tướng Diệm* đến bắt tay từng sĩ quan chúng tôi. Trong ánh mắt long lanh biểu lộ sự xúc động ông nói rất chậm: ”***Việc tái lập an ninh tại thủ đô là nhờ công lao của các chiến sĩ, tôi và chính phủ sẽ không bao giờ quên! ..***”

Tiểu đoàn 5 Nhảy dù diễn hành tại Nha Trang 1955 sau chiến thắng Bình Xuyên tại Sài Gòn.

Gần 2 năm chinh chiến để chu toàn trọng trách từ dẹp quân phiến loạn Bình Xuyên tại Sài Gòn, tại Rừng Sát, bình định các lực lượng giáo phái ly khai tại Tây Ninh và các tỉnh miền Tây. Lực lượng nhảy dù là nỗ lực chính giúp chính phủ Ngô Đình Diệm ngăn chặn được các mũi tấn công quân sự, chính trị để cuối cùng ông đã thành công trong việc ổn định xáo trộn chính trị, văn hóa trật tự xã hội, tại thủ đô Sài Gòn cũng như từ vĩ tuyến 17 xuống mũi Cà Mau, công lao đó của các chiến sĩ Mũ Đỏ được coi là những công thần lập quốc của **NỀN CỘNG HOÀ NAM VIỆT NAM**. Hy vọng mai này những người viết sử sẽ không quên.

Năm 1957, Đại Úy Viên đang làm Tiểu Đoàn Trưởng TĐ6ND đột nhiên tai họa xảy đến cho ông, vì một lỗi lầm của thuộc hạ ông phải gánh hết trách

Tiểu đoàn 5 nhảy dù hành quân chiến khu D 1956

nhiệm và bị giải ngũ. Ra khỏi quân đội ông đi dạy học và vợ ông buôn bán mưu sinh. Ông cảm nhận sống đời “phó thường dân” và nghĩ rằng đã cố gắng đóng góp đủ nghĩa vụ cho đất nước. Năm 1972, ông được lệnh tái

ngũ theo lệnh của Bộ Quốc Phòng vì nhu cầu cần cán bộ chỉ huy. Ông bổ sung về SĐ9BB và được chỉ định làm Chỉ Huy Trưởng Tổng Hành Dinh của Sư Đoàn.

Có người nói rằng đường hoan lộ của ông sinh động như “bức tranh vân cẩu” bởi vào thời điểm này các Thiếu Úy Vũ Văn Giai đã là Chuẩn Tướng Tư Lệnh SĐ3BB và Lê Quang Lương tư lệnh SĐ Nhảy Dù. Thiếu Úy Ngô Quang Trưởng một sĩ quan đàn em rất thân tín của ông thời còn ở TĐ5ND đã lên Thiếu Tướng và hiện đang là Tư Lệnh Quân Đoàn 4 mà SĐ9BB là đơn vị cơ hữu.

Truyện được kể rằng hồi đó, có lần Tướng Trưởng xuống thăm Bộ Tư Lệnh SĐ9BB. Ngẫu nhiên Tướng Trưởng tao ngộ vị xếp cũ của mình trong hàng quân. Tướng Trưởng thân mật bắt tay Đại Úy Viên và hỏi: “Anh Viên và gia đình mạnh khỏe? Anh có cần gì không? Đại Úy Viên không đợi cho Tướng Trưởng nói hết câu, ông trả lời: “Cám ơn Thiếu Tướng, tôi không cần gì cả” thái độ của Đại Úy Viên đã biểu lộ cái “dũng” của người lính rất tự trọng và kỷ luật: Lệnh sao làm vậy, không cần nhờ vả ai.

Một vị tướng lãnh hiện đang định cư tại Hoa Kỳ từng là bạn thân cùng binh chủng với Đại Úy Nguyễn Văn Viên kể lại: “Sau 30/4/1975, khi CS đã chiếm toàn bộ Nam Việt Nam, chúng (CS) kêu gọi sĩ quan và Tướng Lãnh phải trình diện đi “học tập”. Đại Úy Viên đến thăm tôi tại nhà riêng ở Sài Gòn. Ông Viên hỏi tôi: “Anh có đi trình diện tụi nó không?” Tôi trả lời: “Đâu còn cách nào khác hơn, tôi đang sửa soạn đây.” Đại Úy Viên khẳng định: “**Tôi (NVV) không đi đâu cả, tôi sẽ tổ chức lực lượng “uýnh” bỏ mẹt tụi CS này**” Rồi Đại Úy Viên tiếp: “**Anh còn vũ khí không? Xin cho tôi để giúp chúng tôi chiến đấu.**” Tôi (vị tướng lãnh) nghe anh Viên nói vậy bèn đi lục lọi trong nhà tìm được một số vũ khí như súng lục hãm thanh, súng colt 45, súng các bin, tiểu liên và đạn dược rồi trao cho Đại Úy Viên. Ông Viên tháo rời từng khẩu cho dễ ngụy trang rồi gói riêng thành từng gói cho vào túi vải. Ông Viên nhìn quanh phòng làm việc của tôi thấy cái máy chữ nhỏ, Olivetti, ông liền hỏi xin luôn để dùng đánh máy truyền đơn. Tôi chấp nhận ngay, tôi cho ông 2 cái túi vải để đựng các món đồ tôi vừa tặng. Ông Viên cảm ơn rồi kiếu từ chia tay. Chúng tôi chia tay từ đó, tôi (vị tướng lãnh) thì vào tù CS còn ông Viên ở lại quyết chiến đấu với kẻ thù để hy vọng một ngày giải thoát cho tôi.

Ông tiếp: “Sau 17 năm bị tù CS, trở lại sống tại Sài Gòn, tôi có được nghe huyền thoại thật đẹp về Đại Úy Nguyễn Văn Viên. Rằng sau 30/4/1975, ông tổ chức một lực lượng võ trang hoạt động ngay trong khu vực Sài Gòn - Chợ Lớn. Ông liên kết với các lực lượng tôn giáo và tạo được nhiều thành quả như đặt chất nổ phá hoại, rải truyền đơn kêu gọi đồng bào đứng lên chống lại bọn CS cầm quyền. Tổ chức của Đại Úy Viên liên kết với lực lượng của linh mục Nguyễn Văn Vàng thuộc Dòng Chúa Cứu Thế và nhiều tổ chức khác đã gây được sự chú ý tại quốc nội và hải ngoại. Rất tiếc sau đó bị nội tuyến nên khoảng cuối năm 1976 các vị lãnh tụ của tổ chức là Đại Úy Nguyễn Văn Viên, linh mục Nguyễn Văn Vàng và một số chiến hữu trong tổ chức đã bị CSVN bắt.

Trung Tá Đỗ Cao Trí trong lễ gắn dây Biểu Chương Quân Công Bội Tinh cho TĐSNĐ.

Để tuyên truyền hù dọa dân chúng. CS cho tổ chức cái gọi là “phiên tòa khẩn cấp” để xử ông Viên và các vị lãnh tụ của tổ chức chống đối. Phiên tòa xử ông đã được CS loan truyền trên loa phóng thanh diễn tiến cuộc xử án cho dân chúng nghe. Trong phiên tòa, Đại Úy Viên, Linh Mục Vàng và các chiến sĩ tay bị còng, dáng điệu khinh mạn bọn CS đang ngồi xử án, nét hiên ngang của các dũng sĩ đã làm cho người dân trong phòng xử đều khâm phục còn truyền tụng đến ngày nay.

Phiên tòa ngán ngùi, được tổ chức hết sức máy móc, phi công lý, không luật sư biện hộ, trên bục công tố là những tên “dép râu” mới từ bung biên về mặt hãy còn nám màu nước phèn, thái độ đăng đăng sát khí. Kết quả của bản án đã được tụi CS soạn trước, chúng tuyên án: **Đại Úy Nguyễn Văn Viên tử hình, linh mục Nguyễn Văn Vàng chung thân khổ sai v.v..**

Nguồn tin một nhân chứng hiện còn sống tại Sài Gòn là một cụ bà người Công Giáo năm nay đã gần 90 tuổi qua điện thoại cụ kể lại: “Ngày Việt Cộng xử tử

Đại Úy Viên tại Vườn Điều Thủ Đức (?) vào năm cuối 1976 (cụ không nhớ ngày) nhiều dân chúng trong số đó có cụ đã tụ tập quanh “pháp trường” để chiêm ngưỡng ông lần cuối. Trước khi bắn ông, chúng (cộng sản) hỏi ông có muốn nói điều gì không? Đại Úy Nguyễn Văn Viên đồng dục trả lời: **“Tôi muốn nói với các anh, người Cộng Sản, có bắn tôi hôm nay cũng không đập tắt được ngọn lửa đấu tranh của người dân trong nước, mai này sẽ có hàng trăm, hàng ngàn Nguyễn Văn Viên khác nổi gót.** Nói xong Đại Úy Nguyễn Văn Viên quay về phía đồng bào đang dự kiến, ông nói thật lớn: **“Tôi xin chúc đồng bào ở lại mạnh giỏi.”** Rồi, tuy hai tay ông bị trói chặt về phía sau, nhưng Đại Úy Nguyễn Văn Viên trong tư thế rất oai nghiêm, đầu ông ngẩng cao, ngực ưỡn về phía trước như thách đố những tay súng, một tên CS tay cầm miếng vải đen tính bịt mắt ông, ông hiên ngang nói lớn: **“Các anh không cần bịt mắt tôi, tôi sẵn sàng rồi, bắn đi.”**

Một loạt đạn nổ liên tiếp xuất phát từ những bàn tay CS khát máu, đã kết thúc mạng sống người con yêu của Miền Nam Việt Nam. Đầu ông vẫn thẳng, dựa vào cái cột gỗ, tấm áo trắng của ông nhuộm đầy máu, những dòng máu đỏ từ ngực ông theo thân hình chảy dài xuống chân, thấm vào mạch đất tự do, nơi ông sinh ra và cả đời hết lòng phụng sự!

Ôi cái chết của Nguyễn Văn Viên thật kiêu hùng kỳ diệu, còn vinh hiển hơn cả người xưa. Hơn 100 năm trước, ngày 24 tháng 4 năm 1882, *Tổng Đốc Hoàng Diệu* cũng đã chọn cái chết bằng cách thắt cổ tự tử sau khi không giữ nổi thành Hà Nội: *Tổng Đốc Hoàng Diệu*, một trụ cột của triều đình nhà Nguyễn, ngài nhận lệnh vua trấn thủ thành Hà Nội. Khi thành mất về tay địch, ngài đã lựa cái chết để giữ trọn khí tiết của kẻ sĩ và một tôi trung, sự tuấn liệt đó, đã được sử sách hết lời ca tụng! Đó là truyện đời xưa.

Truyện đời nay được truyền tụng rằng: “Vào cuối thế kỷ 20, trong cuộc chiến tranh giữa thiện và ác, giữa chính và tà, giữa những người khát vọng tự do và bọn CS độc tài khát máu, có một dũng sĩ cương quyết chống lại chủ thuyết CS, chống lại bọn CSBV gian ác. Ông quy tụ những người cùng chí hướng

Đại úy Ngô Lê Tinh, đại đội trưởng, Tiểu đoàn 5 Nhảy dù hành quân tại Phú Bổn ngày 3 tháng 7 năm 1965.

nổi lên chống lại chế độ cầm quyền, người đó là **Nguyễn Văn Viên**.

Đại Úy Nguyễn Văn Viên từng là công thần xây dựng Nền Đệ Nhất Cộng Hoà nhưng chẳng bao lâu, ông bị bỏ quên ngay, Quân Đội ruồng bỏ, đường hoan lộ của ông lang bang *từ ông xuống* *thằng* nhưng ông vẫn can rãng chịu đựng hết lòng

thủy chung. Mười lăm (15) năm sau tưởng như già từ vũ khí, nhưng đầu năm 1972, khi tuổi đời đã “tà tà bóng ngả”, ông nhận được lệnh tái ngũ, rồi được trao cho một chức vụ không hợp với khả năng.

Ông thản nhiên chấp nhận không phản đối. Ấy thế mà khi chính quyền Miền Nam mất về tay CS, Quân Đội không còn đủ khả năng bảo vệ người dân. Trong lúc mọi người tuyệt vọng thì ông đứng lên. Trong lúc mọi người đau khổ, thì ông sẵn sàng chia sẻ. Trong lúc mọi người mất tự do, thì ông vùng lên tranh đấu. Ông tự cảm thấy cá nhân ông vẫn còn trách nhiệm với Tổ Quốc Nam Việt Nam và đồng bào ruột thịt.

Nét hiên ngang của **Nguyễn Văn Viên**, là sau 30/4/1975, cũng như các đồng đội khác để tự cứu sinh mạng, có thể tìm đường vượt thoát ra hải ngoại hay vào tù CS, nhưng chiến sĩ **Nguyễn Văn Viên** đã chọn cho mình một hướng đi mà con đường trước mặt đầy gian nan, nguy hiểm. Ông hy sinh hạnh phúc riêng tư và hiến dâng sinh mạng của mình cho đại nghĩa. Gương tuấn liệt của ông đã làm kẻ thù (CS) phải cúi đầu xấu hổ và thức tỉnh biết bao trái tim yêu nước cho đến ngày hôm nay. Tôi thực hiện bài viết như lời tiễn biệt người chiến sĩ tuấn liệt cùng hy vọng từ tâm khảm thấp lên nén hương cho **Chiến Sĩ**

Nguyễn Văn Viên và biết bao chiến sĩ hữu danh, vô danh khác để bày tỏ tấm lòng thương cảm, biết ơn vô vàn. Bây giờ là 4 giờ sáng, đêm ngày 27 tháng 2 năm 2009, ngoài trời vẫn còn tối, không gian hoàn toàn im lặng và từ phía bên kia bờ đại dương thật xa đột nhiên văng vẳng giọng ca cao vút của người nữ ca sĩ năm xưa, trong Bài Ca Chính Huân như rót vào tai tôi: “*Người nằm xuống đây, cho ta đứng lên từ quê hương này. Người nằm xuống đây, khi chưa viết xong trang sử đấu tranh. Người đã ra đi theo vận nước*”.

Mũ Đỏ Phạm Huy Sảnh